ราชกิจจานุเบกษา

กรุงเทพมหานครในพระบรมมหาราชวัง

เล่ม ๑๗ แผ่น ที่ ๒๗ วัน ที่ ๓๐ กันยายน รัตนโกสินทร์ ศก ๑๑๙ น่า ๓๒๗

สารบาญ

ประกาศ ลักษณ ฉ้อ น่า ๓๒๗

ประกาศ กำหนด ตรวจ ผูกปี้ จีน จร ใน มณฑล กรุงเทพ ฯ น่า ๓๒๙

ประกาศเลหลัง บ่อนเบี้ยผูกขาด ๒ ตำบล น่า ๓๒๙

แจ้งความ กระทรวง มหาดไทย น่า ๓๓๐

แจ้ง ความกระทรวงวัง น่า ๓๓๐

แจ้งความ มณฑลพิษณุโลกย์ น่า ๓๓๐

ย่อ คำ พิพากษา คดี ล้ม ละลาย น่า ๓๓๑

รายงาน น้ำฝน น้ำ ท่า ราคา เข้าเปลือก เข้า สาร ถั่ว งา น่า ๓๓๑

ข้า ราช การ หัว เมือง แขก เฝ้า ถวาย เครื่อง ราช บรรณาการ น่า ๓๓๓

ข้าราชการหัวเมืองแขกกราบถวายบังคมลา น่า ๓๓๓

ส่ง สัญญา บัตร ขุนนางไปพระ ราชทาน น่า ๓๓๓

ส่งเครื่องราชอิศริยาภรณ์ ไปพระราชทาน น่า ๓๓๓

พระราชทาน วิสุงคามสีมาสามัญ น่า ๓๓๔

โรงพิมพ์บำรุงนุกูลกิจ

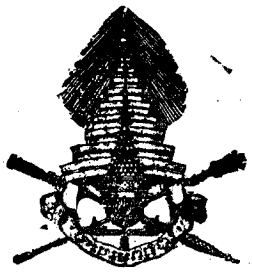

ประกาศ ลักษณ ฉ้อ

มี พระ บรม ราช โองการ ใน พระ บาท สมเด็จ พระ ปรมินทร มหา จุฬา ลงกรณ์ พระ จุลจอม เกล้า เจ้า แผ่น ดิน สยาม ให้ประกาศ ให้ ทราบ ทั่ว กัน ว่า ด้วย แต่ ก่อน ถ้า ราษฎร

ผู้ใดได้หลอกฉ้อทรัพย์สมบัติของผู้อื่น โดยประการต่าง ๆ แล้ว ผู้ที่ต้องเสียทรัพย์ทั้งหลายก็ฟ้องร้องเรียกเงินปรับ เปนสินไหมพินัย ถ้าผู้ฉ้อไม่มีเงินให้ ก็มีวิธีจำเร่งซึ่งเปนโทษอาญากลาย ๆ ครั้นได้มีพระราชบัญญัติ ยอมอนุญาตให้สูกหนี้ล้มละลายได้ การจำเร่งเงินก็เปนอันเลิกไป ผู้ฉ้อผู้โกงจึงมีใจกำเริบขึ้น ถือว่าถ้าฉ้อเขามาได้ โทษก็เพียงแต่ต้องให้ของเขาคืน ไม่ต้องถูกเร่งจำจองเปนโทษอาญาอย่างไร สมควรที่จะให้มีกฎหมายทำโทษผู้ร้ายเช่นนี้ไว้บ้าง จึงทรงพระกรุณาโปรดให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า ตั้งแต่นี้ต่อไป ถ้าผู้ใดประพฤติตนดังจะได้กล่าวต่อไปนี้ ให้มีโทษดังที่ได้บ่งไว้

มาตรา ๑ ถ้าผู้ใดหลอกลวงเอาเงิน ฤๅของมาได้จากผู้อื่น โดยจงใจที่จะฉ้อแล้ว ให้มีโทษจำคุกไม่เกิน ๒ ปี ฤๅปรับไม่เกินจัตุรคูณ ฤๅทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒ คำที่ว่าหลอกลวงนั้น คือหลอกลวงโดยวาจาก็ดี โดยหนังสือก็ดี โดยกิริยาก็ดี ให้เขาเข้าใจว่าการอย่างใดอย่างหนึ่งได้เปนไป ฤๅเกิดขึ้นฤๅมีอยู่ผิดจากที่เปนจริง แต่หลอกลวงในการที่ว่าตั้งใจจะทำอะไรในเบื้องน่านั้น ไม่เรียกว่าหลอกลวงเรียกแต่ว่าไม่ทำตามคำปฏิญาณ

มาตรา ๓ เอามาได้จากผู้อื่นนั้นคือ จะเอามาเองฤๅหลอกให้เขาให้ไปแก่ผู้อื่น แลมีเจตนาที่จะไม่ให้เจ้าของได้คืนไปเลย

มาตรา ๔ ถ้าผู้ใดหลอกขายหลอกแลกฤๅหลอกให้เปนประกัน เช่นจำนำแลขายฝากเปนต้น ที่ดินโรงเรือนซึ่งพึ่งเคลื่อนจากที่ไม่ได้ โดยที่ทราบว่าที่ดินโรงเรือนนั้นหาใช่ของตนไม่ แลโดยที่มีความประสงค์จะฉ้อเอาผลประโยชน แลได้รับผลประโยชนมาบ้างแล้วดังนี้ ให้มีโทษจำคุกไม่เกิน ๓ ปี ฤๅให้ปรับไม่เกินจัตุรคูณ ฤๅทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕ ถ้าผู้ใดหลอกขาย หลอกแลกหลอกให้เปนประกัน เช่นจำนำฤๅขายฝากเปนต้น ที่ดินโรงเรือนซึ่งพึ่งเคลื่อนจากที่ไม่ได้ แต่ที่ดินโรงเรือนนั้นตนได้ให้เปนประกัน เช่นจำนำฤๅขายฝากไว้แก่ผู้อื่นครั้งหนึ่งแล้ว หาบอกความสำคัญนี้ให้ผู้ซื้อผู้แลกผู้รับประกันจำนำขายฝากภายหลังทราบไม่ โดยที่มีความประสงค์จะฉ้อผลประโยชน์ แลได้รับผลประโยชน์มาบ้างแล้วดังนี้ ให้มีโทษจำคุกไม่เกิน ๒ ปี ฤๅปรับไม่เกินจัตุรคูณ ฤๅทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖ ผู้ที่ถูกฉ้อมีอำนาจฟ้องเรียกทรัพย์ที่มันได้ฉ้อไปได้ แต่จะต้องฟ้องครั้งเดียว จะเปนความอาญาอย่างเดียวก็ดี ฤๅแพ่งเรียกทรัพย์คืนก็ดี ฤๅทั้งอาญาแลแพ่งรวมกันก็ดี แต่ถ้ากรมอัยการฟ้องทางอาญาแล้ว ผู้ที่ถูกฉ้อจะฟ้องแพ่งรวมสำนวนกับสำนวนกรมอัยการก็ได้ ฤๅจะฟ้องเปนคดีของตนต่างหากก็ได้

อย่างไรก็ดี จะเปนแพ่งฤๅอาญา ต้องฟ้องภายในกำหนด ๖ เดือน นับตั้งแต่วันที่ได้ทราบความ

มาตรา ๗ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้ได้แต่เรื่องที่ได้ฉ้อกันภายหลังวันนี้ไป

ประกาศมาณวันที่ ๒๕ กันยายน รัตนโกสินทรศก ๑๑๙ เปนวันที่ ๑๑๖๔๑ ในรัชกาลปัตยุบันนี้